

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński (przewodniczący)

SSN Marek Siwek

SSN Paweł Kołodziejcki (sprawozdawca)

w sprawie **I. B.**

skazanego z art. 148 § 2 pkt 1, 2, 3 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 czerwca 2026 r.,

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 11 lutego 2026 r., sygn. akt I KO 141/25

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 105 § 1 i 2 zd. drugie k.p.k. oraz art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł:**

1. **sprostować oczywiste omyłki pisarskie w komparacji oraz w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że w miejsce błędnej daty wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy (sygn. akt III K 192/03): „22 grudnia 2022 r.”, wpisać datę prawidłową: „22 grudnia 2003 r.”;**

2. **utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Najwyższy, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił skazanemu I. B. przyjęcia osobistego wniosku o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 2004 r., sygn. akt II AKa 85/04, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 22 grudnia 2003 r., sygn. akt III K 192/03, którym wnioskodawca został skazany m.in. za zbrodnię z art. 148 § 2 pkt 1, 2, 3 k.k. i in. na karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności – wobec jego oczywistej bezzasadności.

Skazany I. B. w ustawowym terminie złożył zażalenie na to postanowienie. We wniesionym środku odwoławczym ponowił zawarte we wniosku twierdzenia o pominięciu przez sąd dowodów z zeznań świadków D. D. oraz I. P. , które zdaniem skazanego przemawiały za jego uniewinnieniem od przypisanej mu zbrodni.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przed merytorycznym odniesieniem się do wniesionego środka odwoławczego, należy odnotować, iż zaskarżone postanowienie dotknięte było omyłkami pisarskimi w zakresie oznaczenia daty wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy (wskazanego w komparycji oraz w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia), co w myśl art. 105 § 1 i 2 zd. drugie k.p.k., uprawniało Sąd Najwyższy (sąd odwoławczy) do sprostowania dostrzeżonych błędów pisarskich, które – co nie może budzić wątpliwości – miały charakter oczywisty.

Pochylając się nad argumentacją zawartą w zażaleniu skazanego, na wstępie wypada przypomnieć, że zgodnie z art. 545 § 2 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata, radcę prawnego albo radcę Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Natomiast § 3 powołanego przepisu stanowi, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Zaznaczyć trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540 k.p.k., 540a k.p.k., 540b k.p.k.) i nie każde, nawet zaistniałe w rzeczywistości, uchybienie procesowe będzie się w nie wpisywało. Ustawodawca w treści przepisu art. 545 § 3 k.p.k. wskazał okoliczności, które mogą świadczyć o oczywistej bezzasadności wniosku, ale wskazanie to nie jest wyczerpujące, o czym świadczy użyte w ustawie wyrażenie „w szczególności”. Pojęcie „oczywistej bezzasadności”, o której mowa we wskazanym przepisie, powinno być rozumiane podobnie jak na gruncie przepisu art. 535 § 3 k.p.k., a zatem *„bezzasadność oczywista to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia”* (zob. postanowienie SN z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, Nr 1, poz. 5).

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia słusznie zauważył, że podnoszone przez skazanego okoliczności nie mogą obiektywnie doprowadzić do wznowienia postępowania, albowiem nie odnoszą się do żadnej z podstaw warunkujących zastosowanie tej nadzwyczajnej instytucji. Treść wniosku nie pozostawia wątpliwości, że główną intencją skazanego jest wywołanie ponownej kontroli merytorycznej wydanego względem niego wyroku skazującego, czemu nie służy mechanizm wznowienia postępowania. Jeśli skazany chciał oprzeć wniosek o wznowienie na twierdzeniach, że nie popełnił on czynu lub jego czyn nie stanowił przestępstwa, to winien przedstawić w tym zakresie **nowe** fakty lub dowody (*vide* art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.). Wymóg nowości będzie spełniony jedynie wówczas, gdy owe fakty i dowody nie były wcześniej znane ani sądowi orzekającemu w sprawie, ani stronie (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 24 maja 2016 r., V KO 29/16). Tymczasem takich okoliczności I. B. nie przedstawił, ograniczając się jedynie do zakwestionowania niekorzystnych dla niego ustaleń faktycznych (w zakresie zbrodni popełnionej na szkodę małoletniej X.Y. poprzez wyeksponowanie i własną interpretację wybranych dowodów, tj. zeznań świadków D. D. oraz I. P. , które zarówno sądom obu instancji, jak również samemu wnioskodawcy, były znane, albowiem zostały przeprowadzone w ramach toczącego się postępowania karnego (zob. zeznania D. D. : k. 628-629v, k. 766-768v, k. 771-

773, k. 1837-1837v; zeznania I. P. : k. 777-778, postanowienie o odczytaniu zeznań na k. 1939, przy czym w akcie oskarżenia oraz we wskazanym postanowieniu błędnie podano imię i nazwisko świadka, tj. „A. P.”, zamiast „I. P.”). Stąd też argumentacja przedstawiona w zażaleniu nie podważa trafności rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym postanowieniu. Skarżący ponownie próbuje poddać zwykłej kontroli instancyjnej wydany względem niego wyrok skazujący co do przypisanej mu zbrodni, ignorując przy tym całkowicie całokształt materiału dowodowego, który stanowił podstawę kwestionowanego przezeń rozstrzygnięcia sądu powszechnego. Przypomnieć tu wypada, że wyrok skazujący I. B. w zakresie zbrodni z art. 148 § 2 pkt 1, 2 i 3 k.k. i in. był przedmiotem kontroli odwoławczej, zainicjowanej apelacją jego obrońcy, która jednak nie została uwzględniona przez sąd *ad quem* (k. 2009). Nadto, jak wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, sprawa ta była również rozpoznawana na forum postępowania kasacyjnego, które zakończyło się oddaleniem kasacji obrońcy jako oczywiście bezzasadnej (k.2034).

Reasumując, na gruncie złożonego przez I. B. wniosku o wznowienie już *prima vista* jasny był brak okoliczności wskazujących na zmaterializowanie się którejkolwiek z podstaw wznowieniowych wskazanych w rozdziale 56 k.p.k., co słusznie skutkowało jego uznaniem za oczywiście bezzasadny, a w konsekwencji odmową jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[J.J.]

[a.ł.]